

Він її випивав – гарячково, поквапливо, залпом...

Ганна Синьоок

Він її випивав – гарячково, поквапливо, залпом...
Чи боявся, що прийде тверезість, а чи зникне запал...
Чи боявся її, бо ж вона в кожній світській кав'ярні
Кодувала з очей дистанційно брудне і вульгарне.

Він її відчував – і підшкірно, і понадмембранно...
Кожним кутиком вуст і душі знав її філігранно.
До відтінків смаку, півтонів і контрастів сюїти
Він її відчував із полярних локацій світу.

Він її вартував – за межею кордонів і ліній...
І вчувала вона, що в безпеці... А він – з нею вільний.
І було то буття-небуття... Острів, згублений в морі...
Там є свій біоритм. Там душа вже свободна від оргій.

/Ганна Синьоок, зі зб. "Меседжі кави й каменю"/